

**Posolstvo Svätého Otca Františka
na 55. svetový deň modlitieb za duchovné povolania**

Počúvať, rozlišovať a žiť Pánovo povolanie

Drahí bratia a sestry,

v októbri budúceho roku sa bude konať 15. riadne plenárne zhromaždenie Biskupskej synody, ktoré sa bude venovať mládeži, predovšetkým vzťahu mladých, viery a povolania. Pri tejto príležitosti budeme mať možnosť hlbšie pochopiť, ako veľmi je Božie povolanie na radosť centrom nášho života a ako je práve ono „Božím plánom pre mužov a ženy každej doby“ (Biskupská synoda, 15. riadne plenárne zhromaždenie, *Mladí, viera a rozlišovanie povolania*, Úvod).

Ide o dobrú zvesť, ktorá sa nám bude na 55. svetový deň modlitieb za povolania znova naliehavo hlásať: nie sme odkázaní na náhodu, nie sme ani hnaní sledom nesúvisiacich udalostí, naopak, náš život a naša prítomnosť vo svete sú plodom Božieho povolania!

Aj v týchto nepokojných časoch nám tajomstvo vtelenia pripomína, že Boh nám stále ide v ústrety a je to Boh-s-nami, ktorý prechádza často prašnými ulicami nášho života, chápe našu spaľujúcu túžbu po láske a šťastí a volá nás na radosť. Pri všetkej rozmanitosti a špecifickosti každého povolania, či už osobného alebo cirkevného, ide o to, *počúvať, rozlišovať* a *žiť* toto Slovo, ktoré nás zhora povoláva. Ono nám zároveň umožňuje zúročiť naše talenty, no robí nás tiež nástrojmi spásy vo svete a ukazuje nám cestu k plnosti šťastia.

Tieto tri aspekty – *počúvanie, rozlišovanie a prežívanie* – rámujú aj začiatok Ježišovho poslania: po dňoch modlitby a duchovného boja na púšti navštívil synagógu v Nazarete a započúval sa tu do Božieho slova, v ktorom spoznal poslanie, ktoré mu Otec zveril, a ohlásil, že ho prišiel uskutočniť „dnes“ (porov. *Lk 4, 16 – 21*).

Počúvať

Pánovo povolanie – treba hneď povedať – nie je také zrejmé, ako mnohé veci našej dennej skúsenosti, ktoré môžeme pocítiť, uvidieť alebo sa ich dotknúť. Boh prichádza potichu a diskrétno, bez nátlaku na našu slobodu. Tak sa môže stať, že jeho hlas prehlušia mnohé starosti a problémy, ktoré plne zamestnávajú našu myseľ a naše srdce.

Treba sa preto nastaviť na hlbšie počúvanie jeho Slova a načúvať mu vo vlastnom živote, t. j. venovať pozornosť aj malým veciam nášho každodenného života, naučiť sa vidieť udalosti očami viery a byť otvorenými na prekvapenia Ducha Svätého.

Nedokážeme odhaliť osobitné a osobné povolanie, ktoré Boh pre nás vymyslel, ak ostaneme uzavretí v sebe samých, v našich zvyklostiach a v nezáujme toho, kto márne svoj život v úzkom svete vlastného ja, a tak mu uniká príležitosť snívať o veľkých veciach a stať sa protagonistom jedinečného a nezameniteľného príbehu, ktorý chce s nami písať Boh.

Aj Ježiš bol povolaný a poslaný. Preto sa potreboval pohrúžiť do ticha; počúval a čítal Božie slovo v synagóge a pomocou svetla a sily Ducha Svätého odhalil plný zmysel tohto povolania vo vzťahu k jeho vlastnej osobe a dejinám izraelského ľudu.

Takýto vnútorný postoj sa dnes stáva čoraz ťažším, pretože žijeme v hlučnej spoločnosti; sme presýtení množstvom podnetov a informácií, ktoré zaplňajú naše dni. Vonkajšiemu hluku, ktorý niekedy vládne v našich mestách a štvrtiach, často zodpovedá vnútorná rozptýlenosť a zmätok, ktoré nám nedovoľujú zastaviť sa, precítiť chuť kontemplácie, pokojne sa zamyslieť nad udalosťami nášho života a konať s dôverou v starostlivý Boží plán pre nás, urobiť plodné duchovné rozlišovanie.

Avšak vieme, že Božie kráľovstvo prichádza bez hluku a nepozorovane (porov. *Lk 17, 21*). A jeho zárodky si môžeme všimnúť, len ak dokážeme zostúpiť do hĺbky našej duše a dovolíme, aby sa otvorila nebadateľnému vanutiu božského vánku tak, ako prorok Izaiáš (porov. *I Kr 19, 11 – 13*).

Rozlišovať

Keď Ježiš v nazaretskej synagóge čítal úryvok z proroka Izaiáša, rozpoznal v ňom obsah svojho poslania a predstavil ho tým, ktorí čakali Mesiáša: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok*“ (*Lk 4, 18 – 19*).

Rovnako každý z nás môže objaviť svoje povolanie iba prostredníctvom duchovného rozlišovania, teda „procesu, v ktorom človek dospieva – v dialógu s Pánom a v počúvaní hlasu Ducha Svätého – k základným rozhodnutiam, počnúc voľbou životného stavu“ (Biskupská synoda, 15. riadne plenárne zhromaždenie, *Mladí, viera a rozlišovanie povolania*, II, 2).

Pritom zvlášť odhaľujeme, že kresťanské povolanie má vždy prorocký rozmer. Ako o tom svedčí Písmo, proroci sú poslaní v situáciách veľkej materiálnej núdze, duchovnej

a morálnej krízy, aby ľudu v Božom mene adresovali slová, ktoré zvestujú obrátenie, nádej a útechu. Tak ako vietor rozvíri prach, prorok narúša falošný pokoj svedomia, ktoré zabudlo na Pánovo slovo. Rozlišuje význam udalostí vo svetle Božieho prisľúbenia a pomáha Božiemu ľudu spoznať v tme dejín znamenia úsvitu.

Aj dnes naliehavo potrebujeme takéto rozlišovanie a proroctvo; aby sme odolali pokušeniam ideológie a fatalizmu a aby sme vo vzťahu s Pánom objavili miesta, nástroje a situácie, prostredníctvom ktorých nás volá. Každý kresťan by mal vedieť rozvíjať schopnosť „čítať vnútri“ života a spoznať, kam a na čo ho Pán povoláva, aby pokračoval v jeho poslaní.

Žit'

Ježiš nakoniec ohlasuje veľkú novosť dnešného dňa, ktorá mnohých nadchne a iných zatvrdí. Čas sa naplnil a on je ten Mesiáš, ktorého ohlasoval Izaiáš, pomazaný, aby oslobodil zajatých, navrátil zrak slepým a ohlasoval Božiu milosrdnú lásku všetkému stvoreniu. Práve „*dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli*“ (Lk 4, 20), tvrdí Ježiš.

Radosť evanjelia, ktorá nás otvára na stretnutie s Bohom a s bratmi, nemôže čakať na našu lenivosť a pomalosť; nedotkne sa nás, ak ostaneme za oknom s ospravedlnením, že stále čakáme na vhodný čas; ani sa neuskutoční cez nás, ak dnes neprijmeme samotné riziko voľby. Povolanie sa uskutočňuje dnes! Kresťanské poslanie je určené pre dnešok! A každý z nás je povolaný – či už k laickému životu v manželstve, ku kňazskému v služobnom kňazstve alebo na osobitné zasvätenie – nato, aby sa stal Pánovým svedkom tu a teraz.

Toto Ježišom ohlasované „dnes“ nás uistuje o tom, že Boh naďalej „zostupuje“, aby zachránil toto naše ľudstvo a dal nám účasť na svojom poslaní. Pán nás znova povoláva, aby sme s ním žili a nasledovali ho v osobitne blízkom vzťahu, v bezprostrednej službe jemu. A ak sme pochopili, že nás volá, aby sme sa úplne zasvätili jeho kráľovstvu, nesmieme mať strach! Je to krásne – a je to veľká milosť – byť celkom a navždy zasvätený Bohu a službe bratom a sestrám.

Pán nás volá aj dnes, aby sme ho nasledovali. Nesmieme čakať, kým budeme dokonalí, aby sme mu veľkodušne odpovedali naším „hľa, tu som“, ani sa nesmieme ľakať našich hraníc a našich hriechov, ale máme s otvoreným srdcom poslúchnuť Pánov hlas. Počúvať ho, rozlišovať naše osobné poslanie v Cirkvi a vo svete, a napokon ho prežívať práve v dnešný deň, ktorý nám Pán dáva.

Najsvätejšia Panna Mária, mladé dievča z periférie, ktoré vypočulo, prijalo a žilo Božie Slovo, ktoré sa stalo telom, nech nás vždy chráni a sprevádza na našej ceste.

Vo Vatikáne 3. decembra 2017, na Prvú adventnú nedeľu

František

K tiráži:

Z talianskeho originálu: *Messaggio del Santo Padre Francesco per la 55^a Giornata Mondiale di Preghiera per le Vocazioni* preložila Mária Spišiaková